

*Hồi Thứ Tư***HUYẾT TANH LẠI HIỆN**

Gọng nói êm nhẹ làm rung động tâm tư Ngọc Nữ Băng Tâm và một khuôn mặt đầy vẻ xinh đẹp quyến rũ lại hiện ra trước mắt nàng! Chàng trai lạ chính là Ma Điện công tử Y Mộng Lăng.

– Ô! Các hạ?...

– Tại hạ đã thất sách, để cho Cừu Tình hoảng sợ chạy mất!

Y Mộng Lăng đã nói ra đúng cái điều mà Ngọc Nữ Băng Tâm đang nghi ngờ trong lòng.

Và trong giây phút ấy Bạch Tường Vi bỗng có một cảm giác khác lạ truyền vào tận tâm khảm, đó là do cánh tay của Y Mộng Lăng vừa vòng ôm ngang eo lưng thon nhỏ của nàng. Đồng thời cổ tay trái của nàng cũng bị một bàn tay khác nắm lấy khiến cả thân hình nàng ngã tựa sát vào giữa ngực Ma Điện công tử.

Nàng giẫy mạnh một cái định thoát ra nhưng không được.

– Người?

Tiếng người từ miệng nàng thốt ra một cách lạnh lùng ghê người đượm vẻ tức giận.

– Anh yêu em!

Nàng đã được trả lời bằng ba tiếng thật đơn giản với âm điệu thật êm ái như ảo như mộng.

Tâm linh nàng chấn động. Thân hình nàng rung lên. Trong làn không khí đặc dị có pha lẫn sự mê hoặc quyến rũ.

Thình lình nàng nghiêng chặt hàm răng ngọc ngược nhìn lên...

Khuôn mặt xinh đẹp tươi cười tỏa ra một ma lực thần bí lay động trước mắt nàng mỗi lúc một áp tới gần.

– Người... Nhà người không được...

Nàng lại cố sức vùng vẫy nhưng kinh lực đã mất hết. Tiếng nói cũng rung rung...

Cái phản ứng mà nàng nhận được là...

Một cánh tay rắn chắc ôm ngang lưng nàng mỗi lúc một chặt khiến khoảng cách giữa hai người không còn chỗ hở.

– Anh yêu em thật đấy!

Âm điệu như ảo như mộng lại phảng phất bên tai nàng, làm tâm thần nàng

rung động, rung động đến cả mỗi thần kinh tế bào trên toàn thân nàng...

Thế rồi cặp môi nóng bỏng gắn chặt vào cổ nàng từ từ di động.

Một cảm giác tê buồn kỳ dị len vào tâm linh thần trí nàng. Trong một giây phút thần trí nàng đã bị rơi vào sự mâu thuẫn cực đoan, thân hình nàng không ngớt rung động.

Nàng... Hầu như nàng đã không còn sức vùng vẫy kháng cự nữa.

Thực ra tình trạng này nàng đã sớm dự biết từ lúc nghe Ma Điện công tử Y Mộng Lăng gọi nàng bằng ba tiếng Bạch cô nương mà không gọi là Bạch hội chủ.

Làn môi nóng bỏng thiêu đốt tâm linh nàng từ cổ lần lần di chuyển đến mang tai, đến gò má...

Lúc này thì Ngọc Nữ Băng Tâm không còn sức kiềm chế nữa, miệng nàng khê thốt tiếng rên hư... hư... hai mắt nàng từ từ nhắm lại... Cuối cùng bốn vành môi đã tìm gặp nhau, gắn chặt vào nhau...

Cạch! Một đạo kim quang nháng lên, cây Ngọc Kim câu trên tay Bạch Tường Vi bị rớt xuống đất gây thành tiếng động khác lạ, nhưng tiếng động ấy chẳng chút làm kinh động họ mà chỉ soi rõ thêm gót chân rung động của Bạch Tường Vi kiểng lên.

Một lát sau.

Bốn vành môi từ từ rời nhau và hai thân hình cũng từ từ tách ra.

Thình lình...

Đét!

Bạch Tường Vi vung tay tát Y Mộng Lăng một cái thật mạnh. Đây là một trạng thái tâm lý rất kỳ diệu.

– Người... dám... ta...

Tiếng nói của nàng rung rung không còn rõ nữa.

Nét tươi cười tuy ngưng hiện trên khuôn mặt Y Mộng Lăng nhưng vẫn tỏa ra một ma lực kỳ dị đầy sức quyến rũ mê hoặc...

– Anh yêu em thật đó! Chẳng lẽ em lại nhẫn tâm từ chối tình yêu của anh hay sao?

– ...

Ngọc Nữ Băng Tâm đâu còn nói gì được nữa. Và lúc này chính nàng cũng có điểm ngạc nhiên không hiểu tại sao mình lại đánh Y Mộng Lăng một tát tai?...

Vì Y Mộng Lăng đã nói tiếng nói quá đột nhiên hoàn toàn ra ngoài dự đoán của nàng.

Chẳng lẽ Ma Điện công tử Y Mộng Lăng lại quả thực không hiểu được tiếng tâm thành của một thiếu nữ hay sao?...

Chẳng lại một cái tát tai đã làm tan nát cõi lòng của chàng hay sao?...

Ma Điện công tử từ từ cúi xuống nhặt cây Ngọc Kim câu rớt dưới đất đặt vào tay Bạch Tường Vi nói tiếp:

– Vậy thì anh xin từ biệt nhé. Em hãy giữ lấy cái này kẻo khi mất đi sẽ vĩnh viễn không bao giờ tìm thấy đâu!

Đúng “Có những cái khi đã mất đi sẽ không bao giờ tìm lại được,” lời nói của chàng đầy ý nghĩa sâu xa.

Dưới ánh trăng mờ nhạt khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên nét tươi cười rạng rỡ đầy ma lực.

Chàng quay mình từ từ cất bước. Quả thật chàng định bỏ đi.

Một sự xao động từ trong thẳm đáy tâm tư Bạch Tường Vi rộn lên.

Tâm trạng nàng lúc này thật là phức tạp, phức tạp một cách cùng cực! Đột nhiên nàng cất tiếng run run:

– Người... hãy đứng lại!...

Ma Điện công tử ngừng chân từ từ quay mình.

– Người!...

– Anh yêu em thật đấy!

Khuôn mặt đầy ma lực bí mật lay động cùng âm điệu êm ái như ru làm rung động con tim của nàng.

Chỉ thấy chàng lật đật bước thêm mấy bước nắm chặt lấy hai cổ tay nõn nà của nàng nói tiếp:

– Thật đấy! Tin anh đi!

– Em...

Nàng ngược mắt nhìn khuôn mặt tươi cười xinh đẹp đã làm mê hoặc, rung động lòng nàng. Thế rồi chàng và nàng ôm chặt lấy nhau.

Trong một thoáng nàng cảm thấy con tim yên định, tâm tình thư thái mãn túc! Còn chàng, trên khuôn mặt đẹp trai thoáng hiện lên một nét rất đặc dị.

Một cánh tay vòng ngang lưng thon nhỏ của nàng từ từ nhẹ lần vuốt...

– Hư hư!...

Bốn vành môi lại tìm nhau gắn chặt...

“Cạch!” Chiếc Ngọc Kim câu lại từ tay nàng buông rơi xuống đất.

“Bụt!” Tiếng giải quần nàng bị dật đứt.

Nàng đột nhiên mở lớn cặp mắt phượng lờ đờ yếu ớt hỏi trong hơi thở:

– Anh?... không...

– Anh yêu em! Anh yêu em quá...

Giọng nói êm ái quyến rũ lại làm rung động tâm tư và lu mờ lý trí nàng.

Hai vành môi nóng bỏng lại bịt kín miệng nàng, đốt cháy tim nàng.

Hư!... Hư!...

Tiếng rên yếu ớt dồn dập, cặp mắt nàng lại khép kín dưới làn mi cong vút.

Từng lớp áo lớp quần rớt xuống phủ lên chiếc Ngọc Kim câu che kín làn ánh sáng đỏ rực của chiếc vòng ngọc chiếu ra.

Thế rồi...

Hai bóng người quỵện chặt lấy nhau ngã xuống chìm vào trong bóng tối...

o O o

Đêm – yên lặng và tươi đẹp biết bao nhiêu.

Từ trong ngôi miếu Thủy thần cũ bay ra tiếng hơi thở đặc dị làm xao xuyến lòng người...

Ai bảo Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi có con tim làm bằng sắt đá. Ai bảo nàng không biết mùi vị dục tình trên cái thế giới loài người này.

Vì nàng đã bị dồn ép thái quá nên khi bùng nổ thì không thể hãm được.

Hai bóng người lại lặng lẽ mặc quần áo trong bóng tối rồi âu yếm dìu nhau ra khỏi ngôi miếu Thủy thần.

Họ là Ma Điện công tử Y Mộng Lăng và Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi.

Đương nhiên trên khuôn mặt tươi cười quyến rũ của Y Mộng Lăng lúc này đã pha lẫn nét đặc ý.

Còn nét mặt hây hây tươi thắm của Bạch Tường Vi trước kia phủ một lớp sương lạnh nay đã hiện lên đầy vẻ say sưa thoải mái đượm thêm nét e thẹn sung sướng! Trông nàng lúc này lại càng đẹp, đẹp một cách rung động lòng người.

– Ô!

Ma Điện công tử Y Mộng Lăng đột nhiên thốt tiếng kêu kinh ngạc:

– Cái gì thế?

Bạch Tường Vi ngược nhìn chàng hỏi giọng rất thân mật lo lắng...

– Em Tường Vi! Chúng ta bỏ Tổng đàn theo địch ra đây không chừng bị trúng kế điệu hổ ly sơn...

Quả nhiên đây là một nghi vấn mà Y Mộng Lăng hỏi một cách rất đột nhiên, nhưng chỉ thấy Bạch Tường Vi khẽ mỉm cười tự đắc:

– Dù cho có bị như thế thật đi nữa cũng không sao, vì mấy hôm trước em đã chuẩn bị kỹ lưỡng, và mượn cơ mời cha em vào ẩn trong động Bách Hoa Nham rồi!

A! Nếu thế thì hay quá! Nguyên động Bách Hoa Nham là một nơi rất bí ẩn của Tường Vi hội. Hơn nữa chính kẻ gửi giấy hăm dọa là Cừ Tình cũng không biết Ngọc Kim Câu Bạch Vũ đã dờ vào ẩn tại địa điểm kín đáo này?

Y Mộng Lăng ngừng nhìn sắc trời nói tiếp:

– Sắp sang canh tư rồi, chúng ta nên trở về thì vừa!

– Dạ!

Sau tiếng đáp, nét mặt Bạch Tường Vi trở nên lạnh lùng.

Trong một đêm nay có thể nói là một sự đột biến trong đời nàng. Biến đổi một cách lớn lao khôn tả. Mà khi nhắc đến trở về, bất giác lại kéo nàng trở về khung cảnh hiện tại.

Những khuôn mặt... Những công việc... làm nàng quá phiền rộn...

Nhưng đâu có thể không trở về được?

Trong sự âu yếm dịu dờ họ rảo bước trên đường trở về.

Nhưng mới được một đổi, Y Mộng Lăng đột nhiên ngừng chân nắm chặt tay nàng nói:

– Anh thấy em nên về trước một lát rồi anh sẽ về theo... thì tiện hơn!

Bạch Tường Vi buông tiếng thở dài, cặp chân mày khẽ nhướng lên... thăm ý nàng định nói:

“Có gì mà không tiện. Sự thực trước sau vẫn là sự thực. Cần gì phải sợ người khác chê cười.” Hơn nữa cũng chẳng một kẻ nào dám có thái độ như vậy đối với nàng! Nhưng khuôn mặt của chàng ta quả có một ma lực khiến người khác khó cưỡng lại, nên chẳng những nàng đã không nói ra được điều mình muốn nói mà còn nhè nhẹ gật đầu.

Hướng chi theo lời của Y Mộng Lăng cũng có lý phần nào. Vì mặc dầu sự thực vẫn là sự thực, nhưng hiện giờ nàng vẫn là vị hội chủ của Tường Vi hội, nên trước khi sự thực chưa bộc lộ rõ rệt, ít ra cũng nên bảo trì lấy sự tôn nghiêm cho nàng. Do đó nàng đã ngoan ngoãn tuân lời người yêu rảo bước đi trước.

Vừa rời khỏi Y Mộng Lăng, nàng đột nhiên cảm thấy một sự buồn não vô cùng. Nàng cũng không hiểu vì vấn đề “tình yêu” đột nhiên làm rộn nàng, hay buồn bực vì sắp phải trở về với hiện thực.

Lần này trên đường về, nàng đã cất bước một cách ưỡ ỏi chậm chạp, chớ không thi triển khinh công tuyệt học như lúc ra đi. Vậy mà quãng đường từ bờ sông về Tường Vi Tổng đàn vẫn hầu như quá ngắn...

Về gần tới nơi, bỗng nhiên từ hướng Tường Vi hội sảng nhiều tiếng ồn ào náo loạn khiến nàng lo ngại nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ... chẳng lẽ lại xảy ra chuyện chẳng lành thật ư?”

Nàng nhướng cặp mày liễu tia ra hai luồng lãnh khí, khẽ lắc thân hình bắn

vọt lên không vượt tường phi vào đại sảnh.

Một tiếng reo lớn:

“Hội chủ đã về!” khi nàng vừa đặt chân vào hội sảnh! Những tiếng ồn ào huyền não đột nhiên lắng xuống, tiếp theo là một bóng người từ trong đám đông lách ra cất tiếng:

– Bẩm hội chủ đã trở về đúng lúc quá, xin hội chủ hãy xem cái này.

Người vừa bước ra là Tường Vi Tổng giám Khoái Dư Sinh. Một nhân vật đã từng tung hoành giang hồ mấy chục năm mà lúc này cũng đỏ mồ hôi trán sắc mặt nhợt nhạt như kẻ sắp chết.

Hắn đưa trình một mảnh giấy đến trước mặt Bạch Tường Vi tiếp lời:

– Bẩm hội chủ cái này ty chức vừa mới nhận được.

“A!” Vừa nhìn qua mảnh giấy, Bạch Tường Vi kêu lên một tiếng kinh hoàng. Trên mảnh giấy cũng vẫn nét bút như mảnh giấy nàng đã nhận được trước đây với mấy chữ:

”Mau đến động Bách Hoa Nham mà nhật xác!”

Sự việc xảy ra quả là ghê gớm khiến người ta khó có thể tin được.

“Đi!” Đối phương đã chỉ rõ địa điểm thì sự việc xảy ra quá hiển nhiên rồi còn trù trừ gì nữa?

Cả một đoàn người trong Tường Vi hội sảnh đem theo đèn đuốc sáng rực ùn ùn kéo về phía hướng động Bách Hoa Nham như bay.

Trăng tàn chênh chếch phía tây, chiếu ánh sáng mờ nhạt xuống mái ngói Tường Vi hội sảnh. Tất cả cảnh vật đều tỏ ra yên lành bình tĩnh như chẳng có biến cố gì trọng đại xảy ra!

– Thường nhai chủ!... Thường nhai chủ!...

Gần tới cửa động, Khoái Dư Sinh lật đật lên tiếng gọi lớn. Nhưng tiếng kêu gọi của hắn bỗng dừng im bật, vì cảnh tượng trước mắt đã làm Ngọc Nữ Băng Tâm Bạch Tường Vi và tất cả mọi người trong Tường Vi hội có mặt đều lộ vẻ ngạc nhiên đứng ngẩn ra kinh hãi.

Trên tảng đá cạnh cửa động một đồng máu tươi đọng bên cạnh một xác chết, hai mắt lồi ra vẫn còn hiện vẻ bi thống hoảng sợ, với cái đầu đập bét lòi óc bầy nhầy. Xác chết nằm đó chính là xác lão hội chủ Tường Vi hội Ngọc Kim Câu Bạch Vũ.

Rõ ràng là bị sát hại, mà cũng có điểm giống như tự sát.

Thê thảm! Thật thê thảm quá! Thành linh một bóng người từ trong đám đông lách ra. Ma Điện công tử Y Mộng Lăng. Phải chăng đúng là chàng ta.

Chàng ta bước đến cạnh xác chết của Ngọc Kim Câu Bạch Vũ rút trong bàn tay xác chết một mảnh lụa trắng.

Trên mảnh lụa bốn hàng chữ ngay ngắn ghi tên bốn người:

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ, Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.

Và hai hàng chữ đầu đã bị máu tươi bôi bỏ. Chàng ta nhìn mảnh lụa khẽ buông tiếng thở dài:

– Tại hạ nhất thời sơ ý không nghĩ đến, quả nhiên đã lại để cho Cừu Tình đắc thủ đêm nay.

Đúng vậy! “Bạch Vũ đêm nay chết.” Người áo bạc mang tên Cừu Tình lại gây nên cảnh huyết tanh giống như thảm cảnh tại Huyết Hoắc bảo trước đây! Mà lại còn ra tay một cách thần bí khôn lường! Cừu Tình! Một nhân vật đáng hận và đáng sợ vô cùng! Bạch Tường Vi xạ hai luồng nhõn quang sắc lạnh rọi trên khuôn mặt Cửu Đầu Ô Khoái Dư Sinh, rồi lại rọi lên khuôn mặt của Ma Điện công tử Y Mộng Lăng.

Khoái Dư Sinh khẽ cúi đầu bước lui ra sau một bước. Còn Y Mộng Lăng thì lại tiến lên hai bước nhìn Bạch Tường Vi nói:

– Thôi! Người đã chết không sống lại được nữa, cô nương nên bớt sầu bi để bảo trọng thân thể!

Bạch Tường Vi bất giác khẽ rùng mình một cái, người thứ nhứt lên tiếng an ủi nàng lại là Ma Điện công tử Y Mộng Lăng!

Chỉ nghe chàng ta thốt tiếng bi phẫn:

– Việc đã qua bỏ đi, nhưng việc sắp tới phải theo, ta nhất định thề vì sự phụ ta, vì bá phụ ta mà trả thù! Ta quyết định đến chỗ Đạn Chỉ Thần Kiếm Chu Kỳ mới được!...

Ngừng một chút chàng nói tiếp:

– Ta tin rằng ta sẽ làm được như lời ta nói!

Bạch Tường Vi đứng cúi đầu buồn bã không nói câu gì. Và lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp luôn luôn tươi cười của Ma Điện công tử đã phủ lên một lớp sương lạnh, đượm vẻ bi thống nghiêm trọng.

Hai hàng lệ nóng từ khóe mắt Bạch Tường Vi tràn ra chảy xuống má.

Trong một đêm, đối với nàng sự việc đã đổi thay một cách lớn lao quá!

Mà chàng công tử Mặt ma Y Mộng Lăng – thì là một thiếu niên quá đặc xuất bất phàm, tất cả phương diện nào cũng vượt người, khó mà dò xét tìm hiểu để xác định có nên đặt lòng tin vào chàng hay không?

o O o